

Наукові публікації одного відсотка

Публікація своїх робіт – одне з мірил кар'єри науковця, яке спричиняє найбільше галасу, і жоден науковець не любить, коли у цьому рядку його або її резюме прочерк. Проте вони можуть трохи втішитися: нове дослідження показало, що доволі мало вчених – менше 1 % – здатні публікувати понад одну наукову статтю на рік.

Однак ці 150 608 науковців представлені у наукових журналах дуже сильно (<http://www.plosone.org/article/info%3Adoi%2F10.1371%2Fjournal.pone.0101698>): їх імена стоять у 41 % від усіх статей. Серед найбільш цитованих робіт, представників цієї елітарної групи можна знайти як співавторів 87 % від усіх статей.

Нове дослідження, опубліковане 9 липня у PLOS ONE, проводилося під керівництвом епідеміолога Д. Іоаннідіса зі Стенфордського університету в Пало-Альто, штат Каліфорнія; проводити аналіз бази даних Scopus від видавничої компанії Elsevier йому допомагали його колеги К. Бояк і Р. Клаванс із SciTech Strategies. Вони шукали статті, опубліковані у період з 1996 по 2011 р. 15 млн науковців з усього світу з різних дисциплін.

«Я вирішив дослідити це питання через те, що у своєму житті зустрічав безліч талановитих людей, які просто не могли вижити у сучасній системі та з сучасними обмеженими ресурсами», – написав Д. Іоаннідіс до ScienceInsider у своєму електронному листі. Він мав підозру, що публікувати по одній статті з року в рік можуть небагато дослідників. Проте результат у менш як 1 % все одно сильно вразив його, зізнається вчений.

Ряди вчених, які стабільно публікують понад одну статтю щороку сильно звужуються.

Дві або більше: 68 221.

Три або більше: 37 953.

Чотири або більше: 23 342.

П'ять або більше: 15 464.

Десять або більше: 3269.

Багато з цих плідних науковців обіймають посади на кшталт голів лабораторій чи дослідних груп; вони опікуються фінансуванням і наглядають за проведенням дослідження, а потім додають свої імена у численні статті, що в результаті публікуються. Інші можуть бути вченими із достатньою гарантією зайнятості і часу, щоб проводити безліч досліджень самостійно, каже Д. Іоаннідіс.

Проте за цими роботами залишається гора важкої праці, яка проходить як по маслу у цих високопродуктивних лабораторіях. «У багатьох дисциплінах може бути задіяна значна кількість аспірантів, тобто дешевої

робочої сили», – пишуть Д. Іоаннідіс та його співавтори у своїй статті. Ці студенти можуть роками вести дослідження, яке дає у результаті лише одну або декілька статей. «У таких випадках, система досліджень може використовувати роботу мільйонів молодих учених».

Якби він міг щось зробити, пише Д. Іоаннідіс у своєму електронному листі, то він рекомендував би розподіляти ресурси так, щоб «дати більше можливостей ширшому колу науковців, особливо молодшого віку, забезпечити їм безперервну продуктивність та якість робіт».

Адреса джерела: <http://news.sciencemag.org/scientific-community/2014/07/1-scientific-publishing> (*Стоксад Е. Наукові публікації одного відсотка // Український науковий клуб (http://nauka.in.ua/news/science-policy/article_detail/9421). – 2014. –21.07).*